

سوره شصتم - ممتحنه

این سوره در مدینه نازل شده و ۱۳ آیه دارد.

به نام خداوند بخشنده مهربان

ای کسانی که ایمان آورده‌اید دشمن من و دشمن خود را دوست مگیرید. شما با آنها طرح دوستی می‌ریزید در حالی که آنها بدان چه که از حق بر شما نازل شده (قرآن) کفر می‌ورزند. پیامبر و شما را، به جرم آن که به خدای پروردگارتان ایمان آورده‌اید، از شهر و دیارتان بیرون می‌کنند. اگر شما در راه جهاد برای دین من، و جلب رضا و خشنودی من، بیرون آمده‌اید (پس چرا) در نهمان با آنها دوستی می‌کنید؟ من بدان چه شما پنهان و آشکار کنید داناترم و هر کس از شما چنین کند به یقین راه راست را گم کرده است! اگر آنها بر شما دست یابند به دشمنی برخیزند و دست و زبانشان را برای آزار به سوی شما دراز کنند و دوست دارند که کافر شوید! خویشان و فرزندان شما در روز قیامت سودی به شما نرسانند. در آن روز خدا میان شما فاصله پدید می‌آورد و او به هر چه می‌کنید بیناست! به یقین اقتدار به ابراهیم و اصحابش برای شما نیکوست آنگاه که آنها به قوم خود گفتند ما از شما و آن چه غیر از خدا می‌پرستید بی‌زاریم ما شما را باور نداریم و بین ما و شما دشمنی و کینه پایدار خواهد بود تا به خدای یگانه ایمان بیاورید. مگر این سخن ابراهیم با پدرش، که گفت البته من برای تو طلب آمرزش می‌کنم ولی (اگر ایمان نیاوری) نمی‌توانم چیزی از عذاب‌خدا را از تو رفع‌نمایم. پروردگارا! ما بر تو توکل کردیم و به‌سوی تو روی آوردیم و بازگشت همه به‌سوی تو است! پروردگارا! کسانی را که کفر می‌ورزند بر ما مسلط مگردان. خدایا! ما را بیمارز که تو بی‌همتای فرزانه‌ای! بی‌گمان برای هر کسی از شما، که به‌خدا و روز قیامت امیدوار باشد پیروی از آنان اقتدار نیکویی است و هر که روی بر تابد بی‌گمان خدا بی‌نیاز ستوده می‌باشد! امید است خدا بین شما و کسانی از آنان، که با آنها دشمنی کردید، دوستی و مودتی پدید آورد که خدا تواناست و او آمرزگار مهربان است! (۱ - ۷)

خدا شما را نهی نمی‌کند از این که با کسانی که در دین با شما پیکار نکردند و شما را از سرزمینتان بیرون نمودند نیکی کنید و با آنها به عدل و انصاف رفتار نمایید. زیرا خدا داد دهندگان را دوست دارد! خدا شما را نهی می‌کند از دوستی با کسانی که در راه دین با شما جنگیدند و شما را از خانه‌هایتان بیرون نمودند و در راه بیرون کردن شما از دیارتان با دیگران هم‌پشتی نمودند و آنانی از شما که آنها را دوست دارند خود ستمگارانند. (۸ - ۹)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید وقتی زنان مؤمن به مهاجرت نزد شما آیند آنان را بیازمائید. خدا بر مراتب ایمانشان داناتر است. اگر آنان را مؤمن یافتید به سوی کافران برنگردانید. نه اینان به مردان کافر حلالند و نه مردان کافر بر آنها حلال باشد. (در این صورت) هر چه شوهران کافر خرج آنها کرده‌اند به آنان بدهید. و بر شما گناهی نیست که با دادن مهر، با آنها ازدواج کنید. و (اگر زن شما چنین کند) رشته (زنشویی) زنان کافر را نگه ندارید. آن چه را که نفقه داده‌اید طلب کنید. کافران هم آن چه را که خرج و نفقه کرده‌اند طلب نمایند. این حکم خداست که میان شما حکم می‌کند و خدا دانای فرزانه است! و اگر یکی از زنان شما به سوی کافران رفت و (در جنگ) غنیمتی به دست شما آمد (از آن غنیمت) به کسانی که زانشان رفته‌اند همانند آن چه خرج کرده‌اند (و کافران آن را نداده‌اند) بدهید و از خدائی که بدو ایمان آورده‌اید بترسید! (۱۰ - ۱۱)

ای پیامبر! وقتی زنان مؤمنه پیش تو آیند که با تو تبعیت کنند که دیگر شریکی برای

خدا قرار ندهند، و دزدی نکنند، و زنا ننمایند، و اولاد خود را نکشند، و بهتانی را که خود ساخته‌اند بر یکدیگر ننهند، و در کار نیک تو را نافرمانی ننمایند در این صورت با آنان بیعت کن و بر آنها از خدا آمرزش بخواه. بی‌گمان خدا آمرزگار مهربان است! ای کسانی که ایمان آورده‌اید با کسانی که خدا بر آنها خشم گرفته است دوستی مکنید. همانا آنها از آخرت نومید شده‌اند همچنان که کافران از اهل قبور نومیدند! (۱۲ - ۱۳)